

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

ΥΤΟ ακριβώς, κύριε Χόλμς! Ο Χάρπερ είνε ο πιο άτιμος εκμεταλλευτής και εκβιαστής του κόσμου. Όταν μία δυστυχισμένη γυναίκα αναγκάζεται να μη στή ιατροείο του, είνε χαμένη πια, αν ο Χάρπερ γνωρίζει ότι είνε πλουσία ή ότι μπορεί να του προμηθεύση χρήματα. Στραγγίζει το θύμα του, ως ότου το μεταβάλλει σε πτώμα!

— Σας πήρε πολλά ως τώρα;

— Τρεις περίπου χιλιάδες λίρες.

— Μά πού τὰ βρήκατε αυτά τὰ χρήματα; ρώτησε ο Σέρλοκ Χόλμς με ζωηρό τόνο.

— Είχα κάτι διαμαντινά άπ' τή μητέρα μου και τὰ πουίησα όλα! Μά ο Χάρπερ είνε άκόρεστος! Μου ζητάει τώρα άλλες χιλίες λίρες. Άν δέν του δώσω ως αύριο τό ποσόν αυτό, θά τὰ φανερώση δια του πατέρα μου! Συλλογίζεστε τή θέσι μου, κύριε Χόλμς; Είμαι ή πιο δυστυχισμένη γυναίκα του κόσμου!

— Σκοπεύετε να του δώσετε αυτά τὰ χρήματα;

— Μπορώ να κάνω κ' άλλως; Τά ήθελε μάλιστα σήμερα. "Υστερ' από πολλά παρακάλα, τόν καταφέρα να περιμένη ως αύριο.

— Βρήκατε τις χιλίες λίρες;

— Άλλομονο, όχι! Πού θέλετε να βρω ένα τέτοιο ποσόν;

— Καλά... και ο φίλος σας; Είνε μήπως φτωχός;

— Δέν ξέρω.

— Δέν θέλετε να μου πητε τ' όνομά του;

— Άδύνατον! Θά προτιμούσα να πεθάνω!

— Δέν του είπατε τοί άξιότιμο, ότι ο Χάρπερ σας εκβιάζει κ' ότι εκείνος είνε ατία που βρισκόσθε σήμερα στη δύσκολη αυτή θέσι;

— Μη με ρωτάτε, σάς παρακαλώ, τέτοια πράγματα! Άνεύραζε ή "Εδιθ. Δέν μπορώ να σας πω ούτε τ' όνομά του, ούτε κ' δτι τόν άφορά. Άν όμως θέλετε, κύριε Χόλμς, να με βοηθήσετε, πρέπει να κάνετε σύντομα. Πρέπει να πάτε μεταμφιεσμένος σήμερα χίλιος στού Χάρπερ. Προσποιηθείτε ότι σας πονάει ένα δόντι και ότι θέλετε να τό βγάλετε. Θά σας δεχθή στην αίθουσα τών εξετάσεων. Καί θά τὰ καταφέρετε, φαντάζομαι, να μητρή άπ' τήν άριστερή πόρτα στού διπλανό δωμάτιο. Εκεί θά βρήτε όσες άποδείξεις σας χρειάζονται, για να βεβαιωθείτε για τήν ένοχή του και να τόν συλλάβετε άμέσως.

— Πολύ καλά, είνε ο Χόλμς, στηρίζοντας τό διαπεραστικό βλέμμα του επάνω στην "Εδιθ. "Ας ύποθεθεί πώς πόνω τον άρραιο αυτόν και πώς παρατηρείται σε δίαι. Τί θά βγή άπ' όλη αυτή τήν ιστορία; Θά έκτεθητε κατά τή δίχη και σεις κ' άλλες κυρίες και δεσποινίδες του Λονδίνου.

— Ναι, κύριε Χόλμς, αυτό τό καταλαβαίνω. Άλλά μπορεί να σκεπασθή τό πράγμα, μπορεί να γίνη ή δίχη κεκλεισμένων τών θυρών. Πάντως πρέπει να συλληφθή αυτός ο άθλιος.

— Ακριβρά ιδέα, δεσποινίς! Λοιπόν σύμφωνοι. Θά συλλάβω τόν διαβολογιατρό αυτόν. Άπόψε στις 6—7 θά πάω να τόν έπισκεφθώ μεταμφιεσμένος και προσποιημένος, ότι ύποφέρω από πονόδοντο. Άρκεί μόνο να με δεχθή.

— Είσθε ο σωτήρ μου, κύριε Χόλμς, είνε ή μίς "Εδιθ, άκτινολογούσα άπ' τή χαρά της. Θά σας είμαι αλωνίως ευγνώμων. Άλλά μην αναβάλετε. Άπόψε χωρίς άλλο, δέν είν' έτσι; Άύριο θά είνε άργά ίσως.

— Άπόψε, μίς "Εδιθ, μεταξύ τών 6 και 7 θά είμαι στού Λάν Χάρπερ. Ήνοχάστε. Ήσως μάλιστα να κατορθώσω ν' άποσπάσω τό μυστικό του και να εξασφαλίσω τή σωτηρία του. Όταν τόν άπειλήσω, ότι θά τόν συλλάβω, τί θά κάμη; Θά ύποκύψη στις αξιώσεις μας και θά πείνη να σας εκβιάζη.

— Η μίς "Εδιθ χαϊρέτησε τόν Χόλμς με διακρισιμένα μάτια κ' έφυγε.

Μόλις ή πόρτα έκλεισε πίσω της, ο Χόλμς χαμογέλασε μυστη-

ριωδώς κ' έτραψε τὰ χέρια του κατευχαριστημένος.

— Χι... Χι... μουχιούρισε, κλείνοντας πονηρά τό μάτι. Σού στήνον παγίδα, κύριε Σέρλοκ. Καί μά τόν επουράνω Θεό, μου τή στήνον έπαδειξιάτα. Άπόψε στις 6. ως 7 θά πάω στού Λάν Χάρπερ και θά πέσω σαν μπούκρος στα δόντια του λύκου. Η αξιέραστος μίς "Εδιθ μαγαρέψε καλά τήν ιστορία της. Γεγονός, τό οποίο άποδεικνύει, ότι οι κιδήλοιστοι του Λονδίνου μάντεψαν πώς μικρήστρα τις βρωμοδουλιές τους. "Ως τή στιγμή, ξέρω πάντως τέσσερες άπ' τούς άρρειους αυτούς. Τόν Μπρούκ, τήν χαριτωμένη "Εδιθ, τόν όδοντογιατρό Χάρπερ και τόν έραστή της "Εδιθ, ο οποίος πρέπει να είνε άσφαλώς ο άρχηγός της συμμορίας. Η μίς "Εδιθ μου είνε πώς ο κύριος αυτός κατοικεί στού Σπρίγχαρντ. Είν' αλήθεια άραγε αυτό; Πάντως θά τό μάθουμε. Προς τό παρόν, άς γευματίσουμε. Έχω καιρό ως τις έξη που θά πάω στού όδοντογιατρού, γιατί θά πάω, παρ' όλους τούς κινδύνους που διατρέχω.

Ο διάσημος αστυνομικός έτραψε πάλι μ' ευχαρίστησι τὰ χέρια του και φώναξε τήν οδοντόμου :

— Κυρία Μπρονέ, μπορώ να γευματίσω;

— Όλα είν' έτοιμα. κ. Χόλμς, άποκρίθηκε άπ' τήν κουζίνα ή κ. Μπρονέ.

— Ο Χάρου γύρισε;

— Αυτή τή στιγμή.

— Πές του πώς τόν περιμένο να φάμε και να μιλήσουμε.

Τήν ίδια στιγμή ο Σέρλοκ Χόλμς κιντάχτηκε στον καθρέφτη και κούνησε στενωχώρα τό κεφάλι του.

— Διάβολε, είνε, δια τὰ δόντια μου είνε γερά! Ούτε ένα χαλαρόμενο. Πώς θά πεισω τό Χάρπερ ότι ύποφέρω από πονόδοντο; Μά κάτι θά σκαρώσουμε ως τήν ώρα εκείνη...

Τή στιγμή αυτή μπήκε μέσα ο Χάρου.

— Χάρου, παιδί μου, ήρθες; τού είνε ο Χόλμς. Κάθησε στο τραπέζι. Θά φάμε και θά τὰ πούμε. Ήσως είνε τό τελευταίο μου γεύμα αυτό. Στις 6—7 θά πάω να πέσω στού στομάχι του λύκου.

Ο Χάρου Τάξον κιντάξε τό δάσκαλό του παραγεμιστός.

— Έλα δά, μη φοβάσαι, μικρό μου, τού είνε ο Χόλμς. Δέν είνε ή πρώτη φορά που σκαρώνεινεω. Για να πάσης τό ψάρι, πρέπει να θραχίς. Έτσι δέν λέει ή παροιμία; Άλλά ή σούτα κρώνει. Έμπρός... Άς φάμε. Προτιμώ να πάω με γεμάτο τό στομάχι στον άλλο κόσμο.

Άρχισαν να τρώνε σιωπηλοί.

Ο Σέρλοκ Χόλμς έσκέπτετο.

Ο Χάρου Τάξον άγωνιούσε.

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΛΥΚΟΥ

Μετά τό γεύμα, ο αστυνομικός μίλησε άρκετή ώρα με τό μαθητή του και κατόπιν άρχισε να μεταμφιέζεται. Φόρεσε μία περσοϊκα, ή οποία τοιδνε έκφρασι ήλιθίου, χοντρά παπούτσια, γιλέκο χρωματιστό, κλαρατό, χωριάτικη ρεντιγκότα κ' άσημένα κουμπιά κ' ένα μεγάλο, μακρό παντοφόρι. Έτσι δέν διέφερε καθόλου από έναν άπλοικό κ' άρκετά διακέντω Ιρλανδό χωριότη, είπσορ και νοικοκύρη όμως. Ούτε ο καλύτερος φίλος του δέν θά τόν γνώριζε πια.

Κατόπιν ο Χόλμς άνοιξε ένα σαγτάρι, πήρε ένα κουμάτι μαλακή κίτρινη γουσταπέρα, άρχισε να τήν κόβη σε κουμάτια και να φτιάνη μ' αυτή μικρά σφαριόδια.

Ο Χάρου Τάξον τόν παρακολουθούσε μ' άπορία.

Ο Χόλμς τό άντελήφθη.

— Άτορείς, Χάρου; ρώτησε.

— Ναι, διδάσκαλε. Πρώτη φορά σας βλέπω να λαμβάνετε τόσες προσυλάξεις.

— Γιατί ή ύπόθεσις, στην οποία άνακατεύτηκα, είνε πολύ σοβαρή, παιδί μου.

— Και τί είν' αυτά που φτιάνετε, διδάσκαλε;

— Τίτρες, παιδί μου.

— Για μισυλίρες;

— Όχι, για τή μύτη μου.

— Για τή μύτη σας!

— Ναι, Χάρου. Για τή μύτη μου και τ' αυτά μου. Πρέπει να τὰ

Η ώραία μίς "Εδιθ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΜΑΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΑ ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ

Ο ΡΕΓΚΑΛΔΗ ΚΑΙ Ο ΣΟΛΩΜΟΣ

ΤΗΝ Κέρκυρα, όπου έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του ο έθνικός ποιητής Διον. Σολωμός, γνωρίστημε με πολλούς 'Ιταλούς πρόσφυγας σοφούς και λογίους, οι όποιοι είχαν καταφύγει εκεί, γιατί πολεμούσαν την αυστριακή τυραννία που έβάρυνε τη δούλη ακόμη πατρίδα των.

'Ανάμεσα στους 'Ιταλούς αυτούς πατριώτες ήταν και ο 'Ιωσήφ Ρεγκάλδη, μια ύπεροχη μορφή ποιητού και πατριώτη, ο όποιος μ'ās άφησε μερικώς έντυπώσεις του από το Σολωμό, που δεν είνε γνωστές στην

'Ιταλία, έγνωρίζε κ' αγαπούσε τη γλώσσα του Δάντου και είχε φίλους πολλούς 'Ιταλούς σοφούς πρόσφυγας. Τις έντυπώσεις και ανάμνησεις του από τη γνωριμία του με τον έθνικό μας ποιητή ο Ρεγκάλδη έδημοσίευσε σε μιά μελέτη του στη Γένοβα το 1855, β'πειτα από το θάνατο του Σολωμού, και την αφιέρωσε στον ποιητή 'Ιούλιο Τυτάλδο, φίλο δικό του και του Σολωμού. 'Η μελέτη αυτή έχει πολλά μέρη εξαιρετικά ένδιαφέροντα, γιατί μ'ās δείχνουν πολλά άγνωστα σημεία της ψυχολογίας του έθνικού μας ποιητού.

«Στην Κέρκυρα, αρχίζει ο Ρεγκάλδη, στο κάτω μέρος του βράχου που έχει στην κορφή του το φάρο, υπάρχει ή προτεσταντική εκκλησία των 'Αγγλων. Στο μέρος αυτό γνώρισα και συναντούσα συχνά το 1851 τον ύπεροχο έρμητή, τον κόντε Διονύσιο Σολωμό, τον Τυρταίο της νεωτέρας 'Ελλάδος. Εύγενικός και κομψός στους τρόπους, όμιλητής ελαττωσών, με είχε καταγοητεύσει.

»Μιά στην προτεσταντική εκκλησία, είνε ένα άγγλικό σχολείο για παιδιά. 'Εκεί έβλεπα το Σολωμό να ανακατεύεται με τα παιδιά και να τους δίνει κουφέτα και χάδια.

»Ο Σολωμός μελετούσε τα τραγούδια του λαού και ιδίως τα κλέφτικα. 'Όταν ταξίδευα στην 'Αλβανία, ο αξιότιμος Μανουσός (γνωστός ποιητής και φίλος του Σολωμού), μου έδειξε ένα αντίτυπο των έλληγνικών δημοτικών τραγουδιών, που εμάζεψε και μετέφρασε γαλλικά ο διάσημος Φωριέλ. Το αντίτυπο αυτό, που άντικε για πολλά χρόνια στο Σολωμό, ήταν δύο γεμάτο από ιδιόχειρες σημειώσεις του ποιητού, οι όποιες έννοωσε να δημοσιογήσει τη νέα ποιήσι της πατρίδος του, δηλαδή να φέρη στο ρημό της τα δυνατά αισθήματα του λαού εξευγενισμένα από την τέχνη.

»Στο Πανεπιστήμιο της Παβίας ο νεαρός Διονύσιος Σολωμός απόχτησε ακόμα μεγαλύτερη μόρφωση, συναναστρεφόμενος τους ανθρόπους που την εποχή εκείνη είχαν μεγάλη φήμη στα γράμματα. 'Εγνώρισε το Τζιορντάνη και το Μόντη, τους δύο κορυφαίους στον πεζό λόγο και στην ποιήσι της 'Ιταλίας. Γνώρισε επίσης κ' άλλους πολλούς ποιητάς και λογίους μας, για τους όποιους, κατά τις συναναστροφές του, διηγήτο εύχάριστα και περιεργα ανέκδοτα.

— Ο Μόντη, μου έλεγε, είνε ένα σύννεφο δυνατά χρωματισμένο.

Και μ'άν άλλη φορά, ξαναγυρίζοντας στο ίδιο θέμα, μου ελε :

— Για μένα ή ποιήσις είνε ή λογική μεταβλημένη σε εικόνες και αισθήματα, ενώ ο Μόντη έδινε εικόνες που δεν είχαν σχέση με τη λογική, εικόνες παρμένες όχι από τη φύσι, άλλ' από τα βιβλία.

»Ο Σολωμός από τους νεωτέρους 'Ιταλούς ποιητάς, ελάττωσε τον Μαντζόνι. Δεν παρεδέχτο το έξ άλλου ότι έσπεσε από Λεοπαρδή ο τίτλος του μεγάλου ποιητού. Τον θεωρούσε όμως για

ύπεροχο φιλόλογο.

»Σιχνά, όταν του μιλούσα για το Λεοπαρδή, ο Ζαζάνθιος ποιητής εφώναζε :

— Είνε θολός ο Λεοπαρδή!

»Μιά μέρα παρουσίασα στο Σολωμό σ' έμμετρη μετάφρασι ιταλική ένα ποιήμα του, καμμένο από ένα Βενετσιάνο, όχι επίδεξιο σαλιαστή στίχων, αλλά μορφωμένον και γνώστην της ελληνικής. Την άλλη ημέρα ρώτησα το Σολωμό αν εδιάβασε τη μετάφρασι :

— Διάβασα δέκα στίχους! μου ελε.

— Και γιατί όχι όλο; ρώτησα.

— Διότι, αποκρίθηκε αποφασιστικά, διότι ο άνθρωπος δεν παραστέκει εύχάριστος στην καταστροφή του εαυτού του.

»'Η κοινωνικός και πολιτικός συνθήκες της 'Ελλάδος, που θόρηκε ο Σολωμός, ήταν πολύ κατάλληλες για τον κάμων δημιουργό έργων ιψηλής έμνεύσεως. Μπορούσε να είνε ο Δάντης της πατρίδος του.

»Ο Σολωμός εν τούτοις, απομακρυσμένος από την κοινωνία, έξενος από το δημόσιο βίο, δεν ανέλαβε ποτέ καμμίαν ύπηρεσία, ούτε επισκρόθησε τις επαρχίες της 'Ελλάδος, που θά του έδιναν υλικό για να δουλέψη τεχνικά τη νέα γλώσσα. 'Εκείνοι όμως που γνωρίζουν τα γεγονότα που φαριμάκωσαν τη νεότητα του Σολωμού, τον δικαιώνουν, διότι κατάληξε να περιφρονή, όχι μόνο τα δημόσια αξιώματα, αλλά και τις συναναστροφές των ανθρώπων. 'Από την κακία των ανθρώπων ύπόφερε βασανιστήρια που ξηραίνουν το άνθος της ζωής σε κάθε εύγενική ψυχή και, μοιλονότι βγήκε νικητής από τους δικαστικούς του άγώνας, εν τούτοις έμισε την κοινωνία και περιορίσθηκε σε λίγους φίλους αξίους γι' αυτόνα.

Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑΣ

'Ελλάδα.

»Ο Ρεγκάλδη ήταν περίφημος στην εποχή του ως αυτοσχέδιος ποιητής. Καί, όπως γνωρίζουμε, στα νεανικά του χρόνια κ' ο Σολωμός συνήθισε, κατά τη μόδα της εποχής εκείνης, να αυτοσχεδιάζε ποιήματα σε διάφορα σαλιόνια, με θέματα που του έδιναν ό άφορασί.

»Ο Ρεγκάλδη στο είδος αυτό ήταν περίφημος σ' όλη την Εύρώπη. Πρό έκατο άκριβώς χρόνων, το 1833, στο Τορίνο για πρώτη φορά, παρουσιάστηκε και κατέληξε το Κολών με τα αυτοσχέδια ποιήματά του. 'Εκτοτε γίνικε μ'ās από τις δόξες της 'Ιταλίας. Το 1839 πήγε στο Παρίσι, όπου άποθεώθηκε κυριολεκτικώς, 'Ο Σατωμπριάν κ' ή Μαντάμ Ρεκαμίε έκάλεσαν στο σαλόνι τους όλη την άφύσικη της δια-

νοήσεως του Παρισίου για να τον χειροκροτήσουν. Και μέσα σ' αυτούς ήταν μεγάλοι ποιητά, ός ο Λαμαρτίνος κ' ο Βίκτωρ Ουγκώ. 'Ο Λαμαρτίνος έκαμε μάλιστα κ' ένα επίγραμμα στο Ρεγκάλδη :

«Οί στίχοι σου αναβθρουν, οι δικοι μου κυλουν.—'Ο Θεός τους έκαμε διαφορετικώς κοίτες—οί δικοι μου κοιμώνται κ' οι δικοι σου τρέχουν.—'Εγώ είμαι ή Δίμνη κ' εσύ ο καταρράκτης».

Γυρίζοντας στην πατρίδα του ο Ρεγκάλδη, κανόνισε να πέση στα νύχια της αυστριακής άδυναμίας, ή όποια ύπωπευθήσε ότι με τα τραγούδια του ζητούσε να εταναστατήση τον Ιταλικό λαό, που ήταν τότε κάτω από τον αυστριακό ζυγό. 'Αναγκάστηκε λοιπόν να φύγη από την πατρίδα του για να γλυτώση. Στην περιλάνησι του αυτή κατέφυγε στην 'Ελλάνησο, που ήταν τότε κάτω από την άγγλική διοίκησι, όπου είχαν καταφύγει προηγουμένως κ' άλλοι 'Ιταλοί πατριώτες και όπου όλος ο κόσμος σχεδόν μιλούσε Ιταλικά. 'Εκεί γνώρισε και το Σολωμό, ο όποιος είχε σπουδάσει στην

'Ο Διονύσιος Σολωμός

φράζω καλά, ώστε να μην περνάη μέσα καθόλου άεργα.

Πράγματι, ο Χόλμς άρχισε να δουλιόνη με τις τάτες της γουατεμάρας τ' αυτιά του και τα ρουθούνια του, σφραγίζοντας τα σφαιρίδια όσω πιο βαθιά μπορούσε, μ' ένα λεπτό, μακρύ έξω. Συγχρόνως έξηγούσε στο μαθητή του :

— 'Η φράζει τόσο καλά, ώστε αν θελήσουν να σε κοιμήσουν μ' ένα ναρκωτικό, δεν το πετυχαίνουν.

— 'Υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, διδάσκαλε ;

— Πολύ φοβούμαι, παιδί μου. Γι' αυτό άκουσέ με. Θα πάω στις 6 στο όδοντιατρείο του Δάν Χάρπερ. Εκί μ' ακολουθήσης από μακριά και θα παραφυλάξης άτ' έξω. 'Αν δεις να βγάζουν άπ' το όδοντιατρείο, ως το θράνυ, κανένα μεγάλο μιδώπιο, κανένα μεγάλο κοφίνι ή κανένα φέρετρο, να το ξέρης, θά βρισκόμια κλεισμένους κει μέσα. Μην άνηχησις μοιλαταύτα. 'Αν όμως δεν δεις τίποτε τέτοιο, ως αύριο το πρωί, τρέξε τότε στο διευθυντή της 'Αστυνομίας Φόρστερ και ειδοκίσε τον. Πές του να κάμη άμέσως έρευνα στο όδοντιατρείο του Χάρπερ. Κατάλαβες ;

— Καλά, διδάσκαλε. Θα κάμω όπως μου είπατε.

— Μ'αυτό δάσε μου το περισσόφο μου, μιά σιδερένια άμειοκάνκη γροθιά και τη ραβδο-ξυφολόγγη μου. Λαμπρά, παιδί μου. 'Ολ—ράιτ τώρα και καλή άντάμια.

— Καλή έπιτυχία, διδάσκαλε. 'Ο Θεός μαζί σας.

'Ηταν πεύ ή ώρα έξ και δέκα.

'Ο Χόλμς βγήκε με προφύλαξη άπ' το σπίτι του και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι καί την όμίχλη του δρόμου. Πιο κάτω ανέθηκε σ' ένα άμάξι.

— Στο Καβεντίς-σκουίρ, ελε στον άμαξά.

Μετά λίγα λεπτά βρισκόταν μπρός στο όδοντιατρείο του Δάν Χάρπερ. Κατέβηκε άτ' τ' άμάξι, πλήρωσε τον άμαξά και τον άφησε να φύγη. 'Ο δρόμος ήταν έρημος.

— 'Ας άνέβουμε στη φοηλιά των κωκυόρων, μουμούρισε ο Χόλμς. Είμαι βέβαιος πως με περιμένουν για να με ξεπαστρέψουν. Μά αυτό θά το δούμε. 'Ο Σέρλοκ Χόλμς δεν πεθαίνει εύκολα...

('Ακολουθεί)